

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Vang, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johanneson, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: H. Walker, pełnomocnik, wspierany przez G. Facenne, barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG — Dyskryminacja podatkowa — Przepisy krajowe obejmujące dywidendy wypłacane przez spółki będące rezydentami na rzecz zagranicznych funduszy emerytalnych surowszym reżimem podatkowym niż stosowany do krajowych funduszy emerytalnych

Sentencja

- 1) Ustanawiając i utrzymując w mocy dyskryminacyjny system opodatkowania dywidend wypłacanych na rzecz funduszy emerytalnych niebędących rezydentami Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 63 TFUE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Republika Finlandii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Hildesheim przeciwko BLC Baumarkt GmbH & Co. KG

(Sprawa C-511/10) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystane równocześnie w ramach transakcji podlegających opodatkowaniu i transakcji zwolnionych z podatku — Najem nieruchomości na cele handlowe i mieszkalne — Kryteria ustalania proporcjonalnej części odliczenia podatku VAT)

(2013/C 9/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Hildesheim

Strona pozwana: BLC Baumarkt GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Prawo do odliczenia zapłaconego podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystywane zarówno w ramach transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i transakcji zwolnionych z podatku — Najem nieruchomości na cele handlowe i mieszkaniowe — Ustalenie proporcjonalnej części odliczenia na podstawie wartości obrotu przypadającej na najemców lokali użytkowych — Przepis krajowy przewidujący ustalenie proporcjonalnej części odliczenia na podstawie powierzchni nieruchomości przeznaczonej dla takich najemców

Sentencja

Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on państwa członkowskie do stosowania w pierwszej kolejności jako kryterium podziału do celów obliczenia podlegającej odliczeniu proporcjonalnej części naliczonego podatku od wartości dodanej dla danej transakcji, takiej jak wzniesienie budynku o mieszanym użytku, kryterium innego niż kryterium oparte na wielkości obrotu, o którym mowa w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy, pod warunkiem że przyjęta przez te państwa metoda gwarantuje dokładniejsze ustalenie rzeczowej proporcjonalnej części odliczenia.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-528/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 6 ust. 2 — 5 i art. 11 — Zdolność przepustowa infrastruktury kolejowej i pobieranie opłat za jej użytkowanie — Organ kontrolny — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2013/C 9/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: S. Chala, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i T. Müller oraz J. Očková, pełnomocnicy)

Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 6 ust. 2 i 5 oraz art. 11 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

1) Nie wydając w przepisany termin koniecznych przepisów, w szczególności w przedmiocie stawek opłat za użytkowanie infrastruktury w sektorze kolei, o których mowa w art. 6 ust. 2–5 i art. 11 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r., Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych artykułów.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Republika Czeska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 listopada 2012 r. — Stichting Al-Aqsa przeciwko Radzie Unii Europejskiej (C-539/10 P), Królestwo Niderlandów przeciwko Stichting Al-Aqsa, Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej (C-550/10 P)

(Sprawy połączone C-539/10 P i C-550/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Walka z terroryzmem — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom — Zamrożenie funduszy — Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB — Artykuł 1 ust. 4 i 6 — Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 — Artykuł 2 ust. 3 — Umieszczenie organizacji i jej pozostawienie w wykazie osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych — Przesłanki — Decyzja podjęta przez właściwą władzę — Uchylenie środka krajowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność odwołania — Prawo do poszanowania własności — Zasada proporcjonalności — Artykuł 253 WE — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 9/09)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

(C- 539/10 P)

Wnoszący odwołanie: Stichting Al-Aqsa (przedstawiciele: M.J.G. Uiterwaal i A..M. van Eik, advocaten)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan, B. Driessen i R. Szostak, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający Radę Unii Europejskiej: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. M. Wissels i M. Bulterman, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i M. P. van Nuffel, pełnomocnicy)

(C-550/10 P)

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Stichting Al-Aqsa (przedstawiciel: A. M. van Eik, advocaat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan, B. Driessen i R. Szostak, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i M. P. van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołania od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al-Aqsa przeciwko Radzie, którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE, decyzji Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2007/445, decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2007/868, decyzji Rady 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2008/583 oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 501/2009 z dnia 15 czerwca 2009 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2009/62 w zakresie dotyczącym Stichting Al Aqsa.

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 zostaje uchylony.

2) Skarga i odwołanie Stichting Al-Aqsa zostają oddalone.

3) Stichting Al-Aqsa zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Królestwo Niderlandów i Radę Unii Europejskiej w niniejszym postępowaniu odwoławczym, a także kosztami poniesionymi przez Radę w pierwszej instancji.